

AGENDA

FOR MEETING WITH

ANN MORGAN, DIRECTOR
TRAINING OFFICE

DEPARTMENT OF STATE

September 15, 1992

We come today to convey grave concerns from our former political prisoners, their families, relatives, friends, and particularly our Vietnamese community and the service provider agencies. Our concern centers around the training in the Philippines for the Vietnamese political prisoners (free cases). Basically, what we are asking is that:

"We want our former political prisoners and their families to come directly to the United States. We feel that economically it would be more cost effective to have them route directly to the United States, in addition to the following reasons listed below.

The reasons are as follows:

1. Former prisoners experience all kinds of trouble and have many disadvantages from the time they get out of re-education to the time they arrive at their local areas, receive their exit visa, interview, receive their medical check-up and get on the manifest. There are entirely too many hurdles along the way for these people who have spent at least 3-5 years waiting for their departure. The camp is in the Philippines; and the Philippines is not the United States, thus the camp is not a free land in the true meaning of the word. The camp causes bitter and unpleasant memories as they reflect on the time spent in reeducation. Most of these remembrances are very painful and would rather be forgotten as quickly as possible. We are interested in expediting their freedom and provide them with practical experiences. We are available to take them shopping and guide them through the banking process; they should not have to spend months in the Philippines to learn the United States system. In addition, it is our understanding that they have access to Agency Resettlement once they arrive.

They want to get to the free country as quickly as possible to rebuild their lives and get on with a normal life. They have been waiting for their freedom for 17 years and "a day free is worth more than a thousand days in camp."

The free case people certainly feel badly when they have to go through camp while their friends, who have families, can go directly; they view it as being treated differently...as if they are further being punished for not having any U.S. ties. They feel as though they have no voice or anyone to speak for them.

2. If the Department of State plans to send them to Bataan, what will be schedule and the curriculum? Please define who are considered "free cases"? How many among the 2,000 leaving per month will be free cases?

Can they fly to the Philippines as soon as their interviews and medical clearance are completed? Regardless of the numbers - 50, 100, 200...do they have to wait to make up a full load?

3. Definition of a free case: Would a former political prisoner, who is sponsored by a friend, and has a signed agreement of support, still be classified as a free case? (See attached documents).

4. Processing procedures: What are the steps involved in Vietnam and in the United States to process free cases? How long are the procedures expected to last?

5. Medical examination: Would a former political prisoner be allowed to leave Vietnam, without delay, after being successfully interviewed and received medical clearance?

6. English training: Is this mainly language instruction or does it also include skills training? Is the program sufficiently intensive and of appropriate length to provide the former political prisoner the necessary conditions to secure a job once in the United States? Would it not be more efficient to conduct this training in the United States, rather than in the Philippines, as supported by surveys done by the State Department?

7. Treatment of recently released former political prisoners: Does the rule of mandatory three-months of English training apply to the former political prisoners released between 9/91 and 5/92 (one has since passed away after release from re-education camp)?

8. Treatment of former political prisoners coming from other countries: Could you tell us whether the treatment of former political prisoners from other countries follow the same procedures as what we have discussed earlier?

RECOMMENDATIONS

The issues presented highlight a number of important concerns. Together with the evidence obtained through surveys conducted by the Center for Applied Linguistics (under the auspices of the State Department) which indicate a unanimous preference among recently arrived former political prisoners for direct settlement in the United States, we would like to make the following recommendation:

"Allow all former political prisoners to leave Vietnam immediately after their medical check-up and have their skills and language training done in the United States rather than in the Philippines."

This option provides former political prisoners the benefit of obtaining the necessary language skills and training without the cost of having to make two adjustments (once upon arrival in the Philippines and later at the time of permanent settlement in the United States). It also is the most cost effective method and it avoids the negative impact on the health and mental health of those former political prisoners.

CONCLUSION

As always, we wish to express our gratitude and appreciation for the opportunity you have afforded us to present our issues and concerns regarding this matter. We are hopeful that all due consideration will be given to the suggestions made and that the ultimate decisions will be for the good of the former political prisoners in their quest for freedom.

VẤN ĐỀ: "CÓ NÊN CHUYỂN ANH EM CỬ TỬ NHÂN CHÍNH TRỊ H.O QUA BATAAN TRƯỚC KHI QUA MỸ?"

(Hôm 12 tháng 9, 1992, bà Khúc Minh Thở, chủ tịch Cựu Tử Nhân Chính Trị Việt Nam viết thư hỏi ý kiến cơ quan tư liệu Công Giáo CADP chuyển giúp người tỵ nạn ở Phi Luật Tân về vấn đề: có nên đưa anh em H.O. qua Bataan trước học hỏi văn hóa để tránh khủng hoảng trước khi đến Mỹ. Thay mặt CADP, Sr Margarita Trần Bình D.C. - đã và đang làm việc tại Bataan từ 1989 đến nay - đã phúc đáp thư với bà Khúc Minh Thở. Dưới đây là ý kiến và giải thích thêm của Sr Margarita Trần Bình về vấn đề này.)

Tại sao lại đặt vấn đề chuyển Cựu Tử Nhân Chính Trị VNCH qua trại Bataan vào lúc này mà không áp dụng ngay từ 2 năm trước.

Bạn có thể cho rằng tôi làm cảm, lời thôi, phát ngôn bừa bãi, không thông hiểu thời cuộc, nên có thói quen "dào cột mà nghe". Cựu Tử Nhân Chính Trị di Mỹ gần hết rồi còn đâu nữa mà gửi qua trại Bataan. Nếu đây là sự thật thì tôi ~~đã~~ đã không mất thời giờ ngồi nặn óc viết bài này làm gì.

Theo tôi được biết thì ngay từ tháng sáu đã có rục rịch những đề nghị cho diện H.O. qua trại Bataan. Thử qui vì đồng hương, khi nghe tin này, tôi rung rờ tay chân và cảm thấy ~~đáng~~ óng vàng mặt mày. Tôi muốn bay qua Mỹ để gặp ông hay bà nào... cả chưa đã cho ý kiến này để trình bày với họ.

Nhưng lúc đó chưa có gì là chắc chắn cả. Rồi trước ngày tôi rời trại Bataan đi Mỹ tham dự hội nghị về vấn đề còn lại được thông báo sẽ có tin tức về H.O. vào cuối tháng 7. Rất mừng, đến cuối tháng 8, khi trở lại đất Phi, vào trại cũng chưa thấy có diện H.O. nào ghé... thăm.

Thế rồi hôm 12 tháng 9, 1992 vừa qua, Srour Pascale Lê Thị Trứ, Giám Đốc cơ quan CADP, nhận được điện thư của bà Khúc Minh Thở, Chủ Tịch hội "Cựu Tử Nhân Chính Trị VNCH" hỏi ý kiến về việc H.O. có nên ghé qua trại Bataan để "học và nghỉ ngơi, lấy sức... và chuốt bị tinh thần" trước khi định cử ở Mỹ.

Vì tôi làm việc ở trại Bataan từ năm 1989 nên Srour Giám Đốc ủy nhiệm tôi việc trả lời thư và cho ý kiến. Tôi xin nhà báo cho đăng nguyện văn bức thư tiếng Anh kèm theo đây tôi đã gửi đến bà Khúc Minh Thở nhé. Vì nếu dịch, e có hề hỡ và khi thông dịch lời văn và ý sẽ lệch lạc... lời thôi làm...

TẠI SAO "CÓ VẤN ĐỀ" NÀY?

Một số đồng bào, đồng hương của tôi ở Mỹ cho rằng: nếu anh em H.O. được qua Bataan thì sẽ bị "shock", tránh cảnh "ngơ ngàng" khi định cư ở Mỹ sau này. Hơn nữa, có người nghĩ, chương trình học và các sinh hoạt ở trại "sẽ giúp những H.O. nhìn thấy cuộc sống ở Mỹ một cách thiết thực hơn?"

Anh em H.O. bị "shock", thậm chí có người tự tử vì thất vọng đến Mỹ trắng tay vẫn hoàn tay trắng, vì chuyển đi vô gia đình - làm sao tránh được chuyện này? Tại đây chuẩn ở Bataan có giúp được gì không?

CÓ ĐÓT BỊ "SHOCK" KHÔNG? CÓ LỖI GÌ KHÔNG?

Theo tôi thì KHÔNG. và LỖI thì ÍT mà BẤT LỖI thì nhiều, đôi khi còn có thể tại họ đến tình thân và dính trạ đến việc tái định cư. Dưới đây tôi sẽ khai triển thêm những điểm trong lá thư đã gửi đến bà Khúc Minh Thở:

1. Hoàn cảnh quốc gia Phi chưa chắc đã làm cho H.O. bị "shock" vì Phi tuy nổi tiếng Anh nhưng chắc chắn không phải là Mỹ. Lý do là Phi thuộc "thế giới thứ 3" chậm phát triển trong khi đó Mỹ là một "siêu cường", tỉ mức sống cho đến văn hóa hoàn toàn trái ngược nhau. Người Phi trong những gia đình lập thể, trong khi người Mỹ còn sống chủ nghĩa cá nhân...vv...

2. Hoàn cảnh trại Bataan chỉ làm anh em H.O. lo nghĩ thêm về tương lai. Ở Bataan, họ sẽ chỉ học dài 7 cuộc sống như khi ở Việt Nam, có một số "tự do" nhưng vẫn phải giới hạn trong khuôn khổ kỷ luật trại.

Và lại, trong 6 tháng gần đây sao một người có thể để tâm trí học tiếng Anh khi mọi trường hợp của trại chắc chắn sẽ chỉ phối hợp về mọi mặt, nhất là vấn đề sinh sống trong tương lai; hơn nữa họ sẽ luôn luôn bận rộn luôn khi mới sẽ được tái định cư ở Mỹ.

Trong thời gian 6 tháng này, họ còn có thể đau lòng khám phá ra những "trường hợp" bị kết ở trại từ năm này qua năm kia vì bệnh tật, phạm tội, kiện tụng, hoặc vì xúc phạm đến nhân viên điều hành trại...vv...biết nhiều song ~~chỉ~~ chỉ làm mất tinh thần thêm.

3. Chuyên thức phẩm: đồng ý là không ai phải đổ mồ hôi để buồn tẻ, bán tác để có gạo trắng với cá rau để sinh sống mỗi ngày. Tuy vậy thức phẩm không đầy đủ cho lắm, nhất là cho những gia đình đông thành viên và các em thiếu niên đang tuổi. Sống nhờ thực phẩm trại cấp thì thiếu thốn, nên phải "buôn bán" trao đổi, mà "buôn bán" có thể gây ra đủ chuyện. Gia đình thiếu thốn, chất vật có thể xảy ra cảnh "cơm không lành, canh không ngọt" - đã có người người tù 2-3 tháng vì tội đánh vợ, vì xúc phạm đến chức quyền trong ban điều hành trại. Chắc chắn "Rau Tôm Nấu Với Ruột Bầu/Chồng Chan Vợ Húp Gạo Vầu Khon Ngon" không còn thực tế trong gia đình Việt Nam của chúng ta nữa.

4. Khi phải làm việc với các chức quyền, anh em có thể cảm thấy phải bị "thanh lọc" một lần nữa. Nơi đây mọi thủ tục giấy tờ, sức khỏe đều phải bị xem xét lại. Trại tự nạn lại được tổ chức với những luật lệ riêng, những luật này nhiều khi bất công lắm, cảm, người có thẩm quyền có khi giả điếu, giả cam, giả đủ thứ và lẽ phải nhiều khi thua cuộc. Người có quyền nhiều khi chính là người tự nạn như mình chứ không phải người quản xử đâu nhé.

Ví dụ chuyên hai ông trưởng và phó vùng: anh em đều là người Việt thể mà nhân tâm chửi trò "XIA" với nhau, tố cáo lẫn nhau đến nhân viên ban điều hành trại người bán xử. Trước là để lấy điểm cá nhân, sau nữa là họ nhục đẩy nhau ra khỏi vị trí, rồi tham quyền cố vị, mình bỏ người trên để thủ lợi cho mình và gia đình. Hình như dân mình có dấu ố vọng ngoài, không tin nhau, luôn cãi và thích phản trần nhờ người ngoài quốc xử?

Tôi cũng muốn nói đến thái độ và cử chỉ khúm núm, sợ sệt, lo âu của một số vì khi phải gặp người ngoại quốc. Những chuyện này đã không đáng, xảy ra ở trại tỵ nạn sao? Tại sao chúng ta lại nên "tái diễn" cảnh đau lòng này tại đất Phi?

Hầu hết những người trong trại ại cũng lo âu sợ không được đi đúng như ý muốn, kể cả những ông trưởng trại INC (Interneighborhood Council chairman), hay trưởng phố vùng (Neighborhood leader hay là Assistant). Ông nào cũng muốn yên thân để khỏi bị dính "list" rồi trại cũng sớm càng tốt. Có ông đã nói với tôi rằng: "Họ bầu chúng tôi lên làm bình phong khỏi soeur ọ, quyền hành chúng tôi đâu có."

Nhìn lại nhiệm kỳ 4 tháng của mỗi nhóm đại diện trong trại những năm qua, tôi chưa thấy ai dám đứng ra bênh vực quyền lợi cho dân, và dù như khi bị bắt bớ oan ức, thực phẩm bị cắt xén. Mỗi lần đi họp tập biết có nhiều tệ đoan xã hội, những người làm quyền đồng hưởng phật giáo chịu năm này qua năm khác mà không ai dám đứng ra tố cáo, vì tố cáo chẳng ai bênh vực ủng hộ cả. Tố cáo không bằng chứng hay nhân chứng thì cũng như không. Những tệ đoan này người bán xử không thể đón phưởng làm được - một bàn tay không thể tạo nên cơn tiếng vô tay. Hèn nữa ngôn ngữ bất đồng, tìm thông dịch viên rất khó: giả như có người muốn giúp đỡ mình, họ cũng phải chờ đợi với anh em từ bàn giấy này đến bàn giấy khác, như ở Việt Nam hiện nay. Cảm giác đang bị "thanh lọc" chắc chắn là không tránh khỏi.

5. Còn nếu qua H.O. nhìn nước Mỹ qua lời nói của những Việt kiều "áo gấm về làng" thì đâu có người nào nói nước Mỹ khô, khô khan, tẻ nhạt. Và lại làm sao họ nên tin lời những Việt kiều này khi chính bản thân H.O. chưa trải qua cuộc sống ở Mỹ. Tôi thiết nghĩ biên cô tháng 4 năm 75 đã nói rõ cho anh em biết về bản chất của người Mỹ, đừng nghĩ rằng vì đã là quân nhân chiến đấu với họ, nhl qua Mỹ sẽ được hậu đãi - Quốc Hội Mỹ tại chính còn không đủ lo cho dân Mỹ thì làm sao có thể đổ-la vào Bataan cho anh em H.O.? và cũng không hiểu nổi làm sao một số H.O. ngày thò tin rằng khi qua Mỹ họ sẽ được trả tiền "Rappel". Nói không đâu xa, tiền chi phí di chuyển trại đã ít, khi đến tay đồng bào còn không được bao nhiêu, huống chi là tiền "Rappel" gì đó - nếu có. Vô phúc cho anh em nào quá tin vào tin đồn.

Nếu thật sự anh em H.O. chưa được chuẩn bị đủ, tôi tin chắc đó là lỗi của chúng ta: không dám nói rõ sự thật vì không biết hay không muốn. Riêng tôi phải nói những gì tôi biết là sự thật.

Tôi vẫn thường nhắc nhở mình thông cảm và chia sẻ nỗi đau với tất cả anh em đồng hương lạc vào hoàn cảnh bất hạnh. Tôi tha thiết van xin đến quý nhà báo Nhân Quyền, quý vị nào có địa vị nếu còn thương xót quan tâm đến những anh em đồng hương này - xin lựa tiếng, can thiệp, biểu tình, gửi thư cho các Thượng/Hạ nghị sĩ Mỹ, yêu cầu họ bãi bỏ việc chuyển anh em H.O. qua Bataan.

Năm tháng dài tù tội trong trại tù công sản - đoạn trường đã đủ - xin dừng hành tỵ anh em qua một thủ "trại" nào nữa, nhất là trại tỵ nạn.

SPONSORSHIP AGREEMENT

Name (PA): LE VAN TINH Number in Family: 4 Ref. REED
 Sponsor: Khuc Minh Tho Telephone Number: 703-358-5154(O)
703-560-0058(H)
 Address: 7813 Marthas Lane, Falls Church, VA, 22043
 Employer: Arlington County Mental Health Center
 Contact #1: _____ Contact #2: _____

We are happy that you have agreed to assist in the sponsorship of refugees in the United States under the Refugee Resettlement Program.

MRS/USCC/ARLINGTON
 (Resettlement Office)

has nothing to do with the selection for resettlement of refugees or with the time when they might arrive.

We will contact you as soon as we receive any information from our New York office. We will also notify you when we receive arrival information.

I agree to assist the refugee(s) as much as possible. Specifically, I agree to:

1. Keep MRS/USCC/ARLINGTON (resettlement office) informed of my home and work telephone number and let them know when I plan to leave _____ (location) for more than a few days. Yes No
2. Pick up the refugees at their point of arrival. Yes No
3. Provide housing for _____ week(s) after arrival. Yes No
4. Provide household goods. Yes No
5. Provide food for _____ week(s) after arrival. Yes No
6. Provide clothing. Yes No
7. Provide transportation to agencies providing the following services: Social Security, School Registration, Health Screening, English Classes, and Employment Services. I will complete the necessary forms at their offices or at any other agency's involved in resettlement. Yes No
8. Help find employment and encourage them to avoid the use of welfare. Yes No

9. Cooperate with the Case Manager in the development and implementation of a resettlement plan. Yes X No
10. Describe in detail the plans that have been made to assist the refugees with: (include \$ amount and/or # of weeks provided)

amt./# of wks provided

Housing:

Food:

Utilities:

Household Goods:

Health Care:

Transportation:

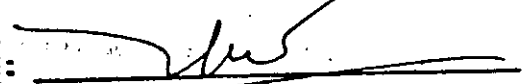
Clothing:

Education:

Employment:

Other:

If at any time I feel that I will be unable to perform these duties, I will make arrangements to discuss the matter with the Case Manager.

Sponsor's signature:

Date: August 29, 1992

Case Manager's Signature: _____

Date: _____

CORRUPT PRACTICES IN THE REFUGEE CAMPS IN THE PHILIPPINES

There are two refugee camps in the Philippines, one on the Bataan peninsula, called the Philippine Refugee Processing Center (PRPC) and the other on the island of Palawan.

BATAAN

The Bataan facility is a temporary shelter for persons approved for resettlement in foreign countries. At Bataan, they are supposed to be receiving language training and orientation in preparation for their new lives. Some residents have legally emigrated from their homeland, but unfortunately, many obtained emigration/immigration status by fraud and misrepresentation. The camp population is of different ages, and from different walks of life.

These people presently live in tension, worries, fright and disorder. They crowd in 12 areas, living in those barracks-style housing in which 10 or 12 families share a common housing bloc. Daily activities are a medium for conflicts. Because people have been in camps so long and now again confined in small spaces, just an uncivil word can blow up into a fight and sometimes end in death.

AMERASIANS

A number of the camp residents are Amerasians, who left Viet Nam with inferiority complexes. They often have low self-esteem, lack formal education, and come from a poor family background. It is very hard to find a good image among these. At Bataan, 2/3 of the population are Amerasians. At one time, they were invaluable assets in Viet Nam, because merely having a relationship to an Amerasian was a person's ticket to emigrate to the United States. Selling and buying "relationships" to these people is a prosperous "industry".

Upon arriving at Bataan, their "Golden Dream" is shattered and turned into a nightmare. As a result they join their friends in gangs, act out, and abuse their parents. Worst of all are young girls, between 18-20; they have put up a lot of money to marry Amerasian boys. Suddenly, they have found that they lost everything. The boys whom they married have formally declared that they were not actually married; then the boys take off, leaving the girls behind, pending repatriation. Some have been there since 1989.

EXTORTION AND ROBBERY

One can say that extortion and robbery are the most common and familiar crimes in Bataan.

There is a lady whose name is Mui, who was robbed of all of her jewelry in front of everybody's eyes, and right at her living

quarter. When she fought back, they (5 Philipinos) shot at her legs several times. After taking all her money and jewelry, they leisurely walked away as though nothing happened. Nobody said anything. In another case, Ms. Thai Bich Ha and her brother Loc, were robbed in front of the UNHCR office. When they screamed and fought back, the robbers fired two shots at her back and one at her brother's arm. At Bataan, this seems to be normal. Nobody takes this as a criminal act.

Many robbery and rape incidents happen on less densely populated roads in this camp. The criminals are Philipinos. Philipino police in Bataan are notorious for their bribery. Any crime committed there can be bought off by dollars.

In sum, Bataan is a temporary, but unsafe place. Security and order is just a joke.

PALAWAN

There are approximately 3,000 boat people living in Palawan. Most of these people came after the cut-off date - March 1989, and are considered legal invaders. They have to be screened to determine whether they are political or economic refugees.

The screening method done by CID Philippines is very strict, unfair, unjust and corrupt. Practically speaking, for a boat person to be screened in as a political refugee, he/she must meet two criteria: (1) money, (2) sex.

When one is called upon to appear at the interview desk, one often sees a CID personnel and a translator. This translator often is half and half - not real Vietnamese native speaker, nor real Vietnamese. Therefore, even if one meets the criterion, he/she still can be out if he/she does not make the "judges" happy. The following two Vietnamese female cases are typical:

Ms. Ho Thi Th's father was tortured to death in re-education camp, and their family's property was confiscated by the Vietnamese communists. Ms. Nguyen Thi T.N.'s father was in re-education for over 4 years, and her husband escaped by boat and has been missing since 1978; her son is in the U.S. These two women were screened out because they refused to go to bed with their Philipino interviewers. The two women went to the UNHCR office and banged their heads against the column to take their lives. Fortunately, someone saw and held them back. Mrs. Leonardo C. Aguilar comforted them by saying that "Had you two got a few thousand dollars, this would not have happened".

These situation continue, but nobody seems to care; worse still, people are in the stage of "refugee fatigue". We, the people, can we just overlook it?

An excerpt from Tien Phong magazine
Volume 400: 16-30 September 1992

Ann Morgan

663-1044

Room # 1229

EPH.

Oxford[®]

⊗ ESSELTE

NO.752 $\frac{1}{3}$